A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2021. november 25. *

„Előzetes döntéshozatal – Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere – Kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó rendszer – 2011/278/EU határozat – A 3. cikk d) pontja – Tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész – Az »égetés« és a »tüzelőanyag« fogalma – Primer réz előállítása flash kemencében – Kiosztás iránti kérelem – A kért és a kereskedési időszak végén még ki nem osztott kibocsátási egységek – E kibocsátási egységek kiadásának lehetősége a következő kereskedési időszakban, az ezen időpontot követően hozott bírósági határozat végrehajtásaként”

A C-271/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. június 19-én érkezett, 2020. június 11-i határozatával terjesztett elő

az **Aurubis AG**

és

a **Bundesrepublik Deutschland**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, az ötödik tanács bírájaként eljárva, C. Lycourgos, a negyedik tanács elnöke (előadó), I. Jarukaitis és M. Ilešič bírák,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: M. Krausenböck tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2021. május 19-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Aurubis AG képviseletében S. Altenschmidt és D. Helling Rechtsanwälte,

* Az eljárás nyelve: német.

– a Bundesrepublik Deutschland képviseletében J. Steegmann és A. Leskovar, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében B. De Meester, C. Hermes és G. Wils, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. június 24-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyfelől a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat (HL 2011. L 130., 1. o.) 3. cikke d) pontjának, másfelől e határozat időbeli hatályának a harmadik kereskedési időszak (2013–2020) tekintetében történő értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az Aurubis AG és az Umweltbundesamt, Deutsche Emissionshandelsstelle (a szövetségi környezetvédelmi hivatalhoz tartozó német kibocsátáskereskedelmi hatóság, Németország; a továbbiakban: DEHSt) által képviselt Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság) között az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei (a továbbiakban: kibocsátási egységek) Aurubis számára primer réz előállításához történő ingyenes kiosztása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2003/87 irányelv

3 Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) a 2011/278 határozat elfogadásakor alkalmazandó, és az első kérdés vizsgálata szempontjából releváns változata tartalmazza a [2003/87] irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról szóló, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140., 63. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) bevezetett módosításokat.

4 A 2003/87 irányelv további módosítások, többek között az üvegházhatású gázok uniós kibocsátáskereskedelmi rendszeréhez piaci stabilizációs tartalék létrehozásáról és működtetéséről, valamint a 2003/87 irányelv módosításáról az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere tekintetében a piaci stabilizációs tartalék létrehozásáról és működéséről, valamint a 2003/87 irányelv módosításáról szóló, 2015. október 6-i

(EU) 2015/1814 európai parlamenti és tanácsi határozattal (HL 2015. L 264., 1. o.) és a 2003/87 irányelvnek a költséghatékony kibocsátáscsökkentés és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő beruházások növelése érdekében történő módosításáról és a 2015/1814 határozat módosításáról szóló, 2018. március 14-i (EU) 2018/410 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2018. L 76., 3. o.) bevezetett módosítások tárgyát képezte. A 2003/87 irányelv 10. cikke (1) bekezdésének, 10a. cikke (5) és (7) bekezdésének, valamint 13. cikkének a 2018/410 irányelvből következő változata releváns a második kérdés vizsgálata szempontjából. A 2003/87 irányelv további rendelkezéseinek az alábbiakban idézett szövege már hatályban volt a 2011/278 határozat elfogadásakor, és jelenleg is hatályos.

5 A 2003/87 irányelv „Tárgy” című 1. cikke az első albekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza […] az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét.”

6 Ugyanezen irányelv „Alkalmazási kör” című 2. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ezen irányelvet az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra és a II. mellékletben felsorolt üvegházhatású gázokra kell alkalmazni.”

7 Az említett irányelv „Fogalommeghatározás” című 3. cikke szerint:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

[…]

t) »égetés«: tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység, beleértve a hulladékgázok tisztítását;

[…]”

8 Ugyanezen irányelv „Kibocsátási egységek értékesítése árverés útján” című 10. cikke (1) bekezdésének a 2018/410 irányelvből következő változata a következőket írja elő:

„A tagállamok 2019-től kezdődően valamennyi olyan kibocsátási egységet árverés útján értékesítenek, amelyeket ezen irányelv 10a. és 10c. cikkével összhangban ingyenesen nem osztottak ki, és amelyeket az [2015/1814] határozattal létrehozott piaci stabilizációs tartalékban […] nem helyeztek el vagy […] nem töröltek.

[…]”

9 A 2003/87 irányelv „A harmonizált ingyenes kiosztás [uniós] szintű átmeneti szabályai” címet viselő 10a. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„[…]

Az [Európai Bizottság által a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásra vonatkozóan előírt harmonizált] intézkedések lehetőség szerint uniós szintű előzetes referenciaértékeket határoznak meg annak biztosítására, hogy a kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését

[helyesen: csökkentése] és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat […]

[…]”

10 Egyébiránt e 10a. cikk (5) és (7) bekezdésének a 2018/410 irányelvből következő változata a következőket írja elő:

„(5) Az árverésre bocsátott kibocsátási egységek 10. cikkben meghatározott részarányának tiszteletben tartása érdekében minden olyan évben, amikor az ingyenes kiosztások összege nem éri el azt a maximális összeget, amely még kiosztható lenne az árverésre bocsátott kibocsátási egységek arányának fenntartása mellett, az addig az összegig megmaradó kibocsátási egységeket az ingyenes kiosztások csökkenésének megakadályozására vagy korlátozására kell felhasználni az árverésre bocsátott kibocsátási egységek arányának a későbbi években történő fenntartása érdekében. Ugyanakkor amennyiben elérik a maximális összeget, az ingyenes kiosztásokat ennek megfelelően ki kell igazítani. […]

[…]

(7) Az e cikk (5) bekezdésében említett maximális kibocsátásiegység-mennyiségből a 2020-ig ingyenesen ki nem osztott mennyiségeket el kell különíteni az új belépők részére, azzal a 200 millió kibocsátási egységgel együtt, amelyet az [2015/1814] határozat 1. cikkének (3) bekezdése alapján a piaci stabilizációs tartalékban helyeztek el. Az elkülönített kibocsátási egységekből legfeljebb 200 milliót vissza kell helyezni a piaci stabilizációs tartalékba a 2021-től 2030-ig terjedő időszak végén, amennyiben azokat az említett időszakra nem osztották ki.

2021-től kezdve azokat a kibocsátási egységeket, amelyeket a (19) és (20) bekezdésnek megfelelően nem osztottak ki a létesítmények részére, hozzá kell adni a kibocsátási egységeknek az e bekezdés első albekezdése első mondatának megfelelően félretett mennyiségéhez.

[…]”

11 A 2003/87 irányelvnek „A kibocsátási egységek érvényessége” című 13. cikke a 2018/410 irányelv szerinti változatában a következőket írja elő:

„A 2013. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységek korlátlan ideig érvényesek. A 2021. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységeken fel kell tüntetni, hogy azokat melyik, 2021. január 1-jét követő tízéves időszakban adták ki; érvényességük ennek a tízéves időszaknak az első évétől megvalósuló kibocsátásokra szól.”

12 A 2003/87 irányelvnek a „Kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékek” címet viselő 19. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A 2012. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységeket az [uniós] kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékben kell tartani a tagállamban megnyitott számlák kezeléséhez kapcsolódó folyamatok elvégzése, valamint a [egységek][…] kiosztása, visszaadása és törlése céljából.”

13 Ezen irányelv „Központi tisztviselő” című 20. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„A Bizottság központi tisztviselőt jelöl ki az egységek kiosztását, átruházását és törlését nyilvántartó független ügyleti jegyzőkönyv vezetésére.”

14 Az említett irányelv I. melléklete tartalmaz egy táblázatot, amely felsorolja azon tevékenységi kategóriákat, amelyekre alkalmazandó. Ezek között szerepel „[n]emvasfémek előállítása vagy feldolgozása, beleértve az ötvözetek előállítását, a finomítást, az öntést stb., amennyiben (a redukálóanyagokként alkalmazott tüzelőanyagokat is beleszámítva) 20 [megawattot (MW)] meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőegységeket működtetnek”.

15 Ugyanezen irányelv II. melléklete felsorolja az érintett üvegházhatású gázokat. Megemlíti többek között a szén-dioxidot (CO_2).

A 2009/29 irányelv

16 A 2009/29 irányelv (37) preambulumbekezdése értelmében:

„Annak egyértelművé tétele érdekében, hogy a kazánok, égetőművek, turbinák, fűtőberendezések, kohók, égetők, kalcináló- és égetőkemencék, szárítók, motorok, üzemanyagcellák, vegyi tüzelőberendezések, fáklyázók, és hő- vagy katalitikus utánégetők valamennyi fajtája a 2003/87/EK irányelv hatálya alá tartozik, az irányelvet ki kell egészíteni a »tüzelés« fogalommeghatározásával.”

A 2011/278 határozat

17 A 2011/278 határozat (1), (12) és (18) preambulumbekezdése kimondja:

„(1) Az irányelv 10a. cikke előírja, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozóan a Közösség egészében alkalmazandó, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseknek lehetőség szerint előzetes referenciaértékeket kell meghatározniuk annak biztosítására, hogy az ingyenes kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok (ÜHG) kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat, az alternatív termelési folyamatokat, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a CO2 leválasztását és tárolását, amennyiben ehhez rendelkezésre állnak létesítmények, továbbá hogy az intézkedések ne ösztönözzenek a kibocsátás növelésére. A kiosztandó mennyiségeket a piac megfelelő működése érdekében a kereskedési időszak kezdete előtt rögzíteni kell.

[…]

(12) Ha nem lehetett termék-referenciaértéket levezetni, de keletkeznek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosult üvegházhatású gázok, a kibocsátási egységeket általános tartalék-referenciaértékek alapján kell kiosztani. Annak érdekében, hogy legalább az érintett termelési folyamatok egyes részei esetében maximalizálható legyen az ÜHG-kibocsátások csökkentése és az energiatakarékosság, három tartalék-referenciaértéket állítottak hierarchikus sorrendbe. A hő-referenciaérték azon hőfogyasztási folyamatoknál alkalmazandó, ahol mérhető hővezetőt használnak. A tüzelőanyag-referenciaértéket ott kell alkalmazni, ahol nem mérhető hőt használnak fel. […] A technológiai kibocsátások esetében a kibocsátási egységeket a múltbeli kibocsátások alapján kell kiosztani. […]

[…]

(18) A versenytorzulás elkerülése és annak biztosítása érdekében, hogy a szén-dioxid-piac rendben működjön, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az egyes létesítmények kiosztásának meghatározásakor kétszeres beszámításra vagy párhuzamos kiosztásra ne kerülhessen sor. E tekintetben a tagállamoknak különös figyelmet kell fordítaniuk az olyan esetekre, ahol a referenciaértékkel rendelkező terméket több létesítményben állítják elő, ahol ugyanazon létesítményben több referenciaértékkel rendelkező terméket állítanak elő, vagy a létesítmények határait átlépő kereskedelmi forgalomban lévő köztes termékek esetében.”

18 E határozat „Fogalommeghatározások” címet viselő 3. cikke a következőket mondja ki:

„E határozat alkalmazásában:

[…]

b) »létesítményrész termék-referenciaértéke [helyesen: termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: olyan termék előállításához kapcsolódó ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amelyhez az I. mellékletben referenciaértéket határoztak meg;

c) »hő-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: a létesítményrész termék-referenciaértékével le nem írható olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely

– a létesítmény határain belül termékek előállítása vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termelése, hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából a létesítmény határain belül elfogyasztott, de nem villamosenergia-ellátási célú, mérhető hő termeléséhez, illetve az uniós rendszerben részt vevő másik létesítménytől vagy egyéb entitástól való behozatalához, illetve mindkettőhöz, vagy

– az uniós rendszerben nem szereplő létesítmény vagy egyéb entitás számára történő kivitelhez kapcsolódik, kivéve a villamos energia termelési célú kivitelét;

d) »tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: a létesítményrész termék-referenciaértékével le nem írható olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely termékek előállítása vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termelése, hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából elfogyasztott, de nem villamosenergia-ellátási célú, nem mérhető hő tüzelőanyag-égetéssel, azon belül akár biztonsági fáklyázással történő termeléséhez kapcsolódik;

e) »mérhető hő«: azonosítható csővezetéken vagy vezetéken, hővezető közeg – például különösen gőz, forró levegő, víz, olaj, folyékony fémek és sók – használatával szállított nettó hőáram, amelynek mérésére hőmennyiségmérő van vagy lehet üzembe helyezve;

[…]

g) »nem mérhető hő«: a mérhető hőtől eltérő valamennyi hő;

h) »technológiai kibocsátások szerinti létesítményrész [helyesen: technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész]«: a [CO_2] kivételével a [2003/87] irányelv I. mellékletében felsorolt üvegházhatású gázok kibocsátása, amely az I. mellékletben felsorolt termék-referenciaérték rendszerhatárain kívül történik, vagy olyan [CO_2]-kibocsátás, amelyre az I. mellékletben felsorolt termék-referenciaérték rendszerhatárain kívül, mérhető vagy nem mérhető hő, valamint villamos energia előállítása céljából az alábbi tevékenységek eredményeképpen termelt tökéletlenül oxidálódott szén égetéséből eredő kibocsátás nyomán keletkező alábbi kibocsátások és tevékenységek eredményeképpen kerül sor, azzal a feltétellel, hogy levonásra kerül az a kibocsátás, amely az elégetett tökéletlenül oxidálódott szén technológiailag felhasználható energiatartalmával egyenértékű mennyiségű földgáz égetéséből adódott volna:
   i. ércek, dúsítmányok és szekunder anyagok fémvegyületeinek kémiai vagy elektrolitikus redukciója;
   ii. fémek és fémvegyületek szennyeződéseinek eltávolítása;
   iii. karbonátok bomlása, a füstgázas dörzsöléshez használt karbonátok kivételével;
   iv. kémiai szintézis, amelyben széntartalmú anyag vesz részt a reakcióban, a hőtermelésen kívül más elsődleges célból;
   v. széntartalmú adalékanyagok vagy nyersanyagok felhasználása a hőtermelésen kívüli más elsődleges célból;
   vi. félfém-oxidok vagy nemfém-oxidok (például szilikon-oxidok és foszfátok) kémiai vagy elektrolitikus redukciója;

[…]”

19 Az említett határozat „Létesítményrészekre történő felosztás” című 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) E határozat alkalmazásában a tagállamok a [2003/87] irányelv 10a. cikkének értelmében ingyenes kiosztásra jogosult valamennyi létesítményt egy vagy több létesítményrészre osztanak fel az előírtaknak megfelelően:

a) termék-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész];

b) hő-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész];

c) tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész];

d) technológiai kibocsátások szerinti létesítményrész [helyesen: technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész].

A létesítményrészeknek a lehetséges mértékben meg kell felelniük a létesítmény fizikai részeinek.

[…]

(2) Az egyes létesítményrészek ráfordításainak, teljesítményének és kibocsátásának összege nem haladhatja meg a létesítmény összes ráfordítását, teljesítményét és kibocsátását.”

20 A 2011/278 határozatot 2021. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a kibocsátási egységek harmonizált ingyenes kiosztására vonatkozó uniós szintű átmeneti szabályoknak a 2003/87 irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2018. december 19-i (EU) 2019/331 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2019. L 59., 8. o.; helyesbítés: HL 2019. L 180., 31. o.).

21 Mindazonáltal e felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikke értelmében ezt a határozatot továbbra is alkalmazni kell a 2021. január 1. előtti időszakra vonatkozó kiosztásokra.

A 389/2013/EU rendelet

22 A 2003/87 irányelv, valamint a 280/2004/EK és a 406/2009/EK európai parlamenti és tanácsi határozat szerinti uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzék létrehozásáról, továbbá a 920/2010/EU és az 1193/2011/EU bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. május 2-i 389/2013/EU bizottsági rendelet (HL 2013. L 122., 1. o.) „Az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzék” című 4. cikke kimondja:

„(1) Létrejön az európai uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer 2013. január 1-jén kezdődő kereskedési időszakát és azt követő kereskedési időszakait szolgáló uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzék.

(2) Az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzéket – annak műszaki infrastruktúráját is beleértve – a központi tisztviselő üzemelteti és tartja fenn.

(3) A tagállamok e rendelet hatálya alatt a [2003/87] irányelv 19. cikkéből és […] fakadó kötelezettségeik teljesítése, valamint a kibocsátási egységek, […] pontos nyilvántartása céljából az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzéket veszik igénybe.

[…]”

23 E rendeletnek „Az európai uniós ügyleti jegyzőkönyv” című 6. cikke értelmében:

„(1) A [2003/87] irányelv 20. cikke alapján, az e rendelet hatálya alá tartozó ügyletek céljára, szabványosított elektronikus adatbázis formájában létrejön az európai uniós ügyleti jegyzőkönyv (European Union Transaction Log, a továbbiakban: EUTL). […]

(2) A központi tisztviselő az EUTL-t […] üzemelteti és tartja fenn.

[…]”

24 Az említett rendelet „Üzemeltetői számlák megnyitása az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékben” című 16. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó engedély hatálybalépését követően húsz munkanapon belül az érintett illetékes hatóság vagy az üzemeltető átadja az érintett nemzeti tisztviselőnek a VI. mellékletben előírt információkat, és felkéri a nemzeti tisztviselőt az üzemeltetői számlának az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékben történő megnyitására.

(2) A nemzeti tisztviselő […] [ezen] információk hiánytalan átvétele után húsz munkanapon belül az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékben külön üzemeltetői számlát nyit minden egyes

létesítmény részére, vagy értesíti a számlatulajdonos-jelöltet arról, hogy a számlanyitást […] megtagadja.”

25 Ugyanezen rendelet „Kibocsátási egységek létrehozása” című 41. cikke az (1) bekezdésében a következőket mondta ki:

„A központi tisztviselő a konkrét körülményeknek megfelelően jogosult létrehozni egy európai uniós alapszámlát, egy európai uniós légi közlekedési alapszámlát, egy európai uniós aukciós számlát, egy európai uniós légi közlekedési aukciós számlát, egy európai uniós jóváírás-beváltási számlát és egy európai uniós nemzetközi jóváírási számlát, továbbá köteles az uniós jogi aktusokból […] fakadóan szükségessé váló terjedelemben számlákat és kibocsátási egységeket létrehozni és törölni […]”

26 A 389/2013 rendelet „Ingyenes kiosztásra szánt általános célú kibocsátási egységek átvezetése” című 43. cikke a következőképpen rendelkezett:

„A központi tisztviselő a megfelelő időpontban az európai uniós alapszámláról az egyes tagállamok nemzeti kiosztási táblái szerint ingyenes kiosztásra szánt kibocsátási egységek összmennyiségével megegyező mennyiségű általános célú kibocsátási egységet átvezet az európai uniós kiosztási számlára.”

27 E rendeletnek „A nemzeti kiosztási táblák rögzítése az EUTL-ben” című 51. cikke értelmében:

„(1) 2012. december 31-ig minden tagállam megküldi a Bizottságnak a 2013–2020. időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tábláját. […]

(2) Ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a nemzeti kiosztási tábla összhangban van a [2003/87] irányelvvel, a [2011/278] határozattal és a [2003/87] irányelv 10c. cikkének (6) bekezdése alapján a Bizottság által elfogadott határozatokkal, akkor utasítja a központi tisztviselőt a nemzeti kiosztási táblának az EUTL-ben való rögzítésére.”

28 Az említett rendeletnek „A nemzeti kiosztási táblák módosításai” című 52. cikke kimondta:

„(1) A nemzeti tisztviselő az EUTL-ben módosítja a nemzeti kiosztási táblát, ha:

a) egy létesítmény engedélye visszavonásra került vagy másként hatályát vesztette;

b) egy létesítmény beszüntette működését;

c) egy létesítmény több létesítményre szétvált;

d) több létesítmény egyetlen létesítménnyé egyesült.

(2) A tagállamok értesítik a Bizottságot a nemzeti kiosztási táblájukon végrehajtani kívánt mindazon módosításokról, amelyek tárgya:

a) az új kibocsátók javára végrehajtott kiosztás, az új kibocsátók javára jelentős kapacitásbővítés nyomán végrehajtott kiosztás;

b) a működés részleges beszüntetése, jelentős kapacitásszűkítés;

c) kibocsátási egységek ingyenes kiosztása a [2003/87] irányelv 10c. cikke alapján, a már megkezdett és a Bizottságnak az irányelv 10c. cikkének (1) bekezdése alapján bejelentett beruházások előrehaladására való tekintettel indokoltnak tekinthető esetekben;

d) az (1) bekezdésben nem említett bármely más módosítás.

Ha a Bizottság az első albekezdés szerinti értesítés kézhezvételét követően úgy ítéli meg, hogy a nemzeti kiosztási tábla módosítása összhangban van a [2003/87] irányelvvel, a [2011/278] határozattal és a [2003/87] irányelv 10c. cikkének (6) bekezdése alapján a Bizottság által elfogadott határozatokkal, akkor utasítja a központi tisztviselőt a megfelelő módosításoknak az EUTL-ben való megtételére. Máskülönben a Bizottság észszerű határidőn belül elutasítja a módosítást, és erről – indokai és a következő változat elfogadhatóságához teljesítendő követelmények megjelölésével – haladéktalanul tájékoztatja az érintett tagállamot.”

29 Ugyanezen rendeletnek az „Általános célú kibocsátási egységek ingyenes kiosztása” című 53. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A nemzeti tisztviselő minden üzemeltetőre, minden évre és a X. melléklet szerinti minden jogcímre vonatkozóan jelzi a nemzeti kiosztási táblában, hogy egy adott létesítmény az adott évben részesül-e kiosztásban.

(2) A központi tisztviselő 2013. február 1-jétől kezdődően biztosítja, hogy az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzék a vonatkozó nemzeti kiosztási táblának megfelelően, […] a megfelelő számú általános célú kibocsátási egységet az európai uniós kiosztási számláról automatikusan átvezesse az érintett […] üzemeltetői számlára.

[…]”

30 A 389/2013 rendeletet 2021. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a 2003/87 irányelvnek az uniós nyilvántartás működése tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2019. március 12-i (EU) 2019/1122 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2019. L 177., 3. o.).

31 Mindazonáltal e felhatalmazáson alapuló rendelet 88. cikkének második bekezdése értelmében a 389/2013 rendelet 2026. január 1-jéig továbbra is alkalmazandó a 2013 és 2020 közötti kereskedési időszakkal kapcsolatban szükséges valamennyi műveletre.

A 2015/1814 határozat

32 A 2015/1814 határozat (7) preambulumbekezdése értelmében:

„[…] [A]zt elkerülendő, hogy egy kereskedési időszak végén és a következő időszak elején a piacon a kibocsátási egységek kínálata vonatkozásában megbomoljon az egyensúly, ami megzavarhatja a piac működését, rendelkezni kell arról, hogy egy kereskedési időszak végén jelentkező kínálatnövekmény egy részét a következő kereskedési időszak első két évében értékesítsék árverésen. Az európai szén-dioxid-piac stabilitásának további fokozása érdekében, illetve azt elkerülendő, hogy a 2013-ban kezdődött kereskedési időszak vége felé mesterségesen megnövekedjen a kínálat, a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (7) bekezdése értelmében létesítmények számára ki nem osztott kibocsátási egységeket és az irányelv 10a. cikke (19) és (20) bekezdésének alkalmazása miatt létesítmények számára ki nem osztott kibocsátási egységeket (a továbbiakban: ki nem osztott kibocsátási egységek) 2020-ban tartalékba kell helyezni. […]”

33 E határozat „Piaci stabilizációs tartalék” című 1. cikke a következőket írja elő:

„(1) A piaci stabilizációs tartalék 2018-ban jön létre, a kibocsátási egységek pedig 2019. január 1 -jétől helyezhetők tartalékba.

[…]

(3) A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (7) bekezdése értelmében létesítmények számára ki nem osztott kibocsátási egységeket és az irányelv 10a. cikke (19) és (20) bekezdésének alkalmazása miatt létesítmények számára ki nem osztott kibocsátási egységeket 2020-ban tartalékba kell helyezni. […]

[…]”

A német jog

34 A 2011. július 21-i Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz (az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelméről szóló törvény, BGBl. 2011. I, 1475. o.) az alapeljárásra alkalmazandó változata 9. §-ának (1) bekezdése a következőképpen szól:

„A létesítményüzemeltetők ingyenes kibocsátásiegység-kiosztásra jogosultak a [2003/87] irányelv mindenkor hatályos változatának 10a. cikk[ében], valamint a [2011/278] határozatban szereplő elvek szerint.”

35 A 2011. szeptember 26-i Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2013 és 2020 közötti időszakban történő kiosztásáról szóló rendelet) az alapeljárásra alkalmazandó változata (a továbbiakban: ZuV 2020) 2. §-ának 27. és 29. pontja a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” és a „technológiai kibocsátással rendelkező létesítményrész” fogalmát a 2011/278 határozat 3. cikke d) és h) pontjában foglaltakkal azonos tartalommal határozza meg.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

36 Az Aurubis egy primer rezet előállító létesítményt üzemeltet Hamburgban (Németország). Mivel e tevékenység a 2003/87 irányelv I. mellékletében szereplő, a „[n]emvasfémek előállítása vagy feldolgozása, […], amennyiben […] 20 MW meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőegységeket működtetnek” tevékenységi kategória alá tartozik, az Aurubis köteles részt venni az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszerében (a továbbiakban: ETS).

37 Az érintett létesítmény két létesítményrészből, a Rohhüttenwerk Nordból és a Rohhüttenwerk Ostból áll. Az alapeljárás tárgyát kizárólag ez utóbbi tevékenysége képezi.

38 A Rohhüttenwerk Ost egy olyan öntöde, amelyben az „Outokumpu” eljárás szerint flash olvasztókemencében rézkoncentrátumból primer rezet állítanak elő.

39 Az ezen öntödében használt rézkoncentrátum elsősorban rézből, kénből és vasból áll. Tartalmaz továbbá nyomokban szenet és egyéb anyagokat is. A primer réz előállításához e rézkoncentrátumot először is homokkal és más finom anyagokkal keverik. Az így nyert készítményt levegő és oxigén keverékével egy flash olvasztókemencébe helyezik. Az oxigén és különösen az említett rézkoncentrátumban jelen lévő kénes anyagok kémiai reakciója miatt a kemencében a hőmérséklet meghaladja az 1200 Celsius-fokot, ami ugyanezen rézkoncentrátum cseppfolyósodását eredményezi. Az így nyert anyagok a kéneskő (réz-szulfid és vas-szulfid keverék), a vasszilikát és a kén-dioxid (SO_2). Ezt követően a kéneskövet egy átalakítóba helyezik, amelyben a maradék kén- és vasrészek oxidálódnak. Ez alkalommal is keletkezik hő. Az e szakaszból származó terméket egy anódkemencébe helyezik, amelyben a maradék kénrészek So_2-dá alakulnak. Végül így nyerhető ki a primer réz.

40 A Rohhüttenwerk Ost ki CO_2-ot bocsát ki a légkörbe az alkalmazott rézkoncentrátumban található közel 0,7%-os szénjelenlét miatt. Ezen öntöde évente megközelítőleg 29 000 tonna CO_2-ot bocsát ki.

41 Az Aurubis által 2012. január 20-án benyújtott, az említett öntödére vonatkozó kibocsátási egységek kiosztására irányuló kérelem alapján a DEHSt 2014. február 17-i határozatával a harmadik kereskedési időszakra (2013–2020) vonatkozóan 2 596 999 kibocsátási egységet osztott ki ingyenesen az Aurubis számára.

42 Az Aurubis panaszára válaszul hozott 2018. április 3-i határozatával a DEHSt részben visszavonta a 2014. február 17-i határozatát, amennyiben az 1 784 398 egységet meghaladó mennyiségben osztott ki kibocsátási egységet. Indokolásként a DEHSt kifejtette, hogy a primer réz rézkoncentrátumból történő előállítása nem vehető figyelembe a „tüzelőanyagok-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” keretében, hanem azt a „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrészhez” kell kapcsolni.

43 2018. április 30-án az Aurubis keresetet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz ezen 2018. április 3-i határozat ellen. Úgy érvel, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztását a ZuV 2020 2. cikkének (27) bekezdésére és a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjára kellett volna alapítani. A primer réz flash kemencében történő előállítása nem tartozik a ZuV 2020 2. cikkének 29. pontjában és a 2011/278 határozat 3. cikkének h) pontjában említett tevékenységek egyike alá sem.

44 A DEHSt szerint csak akkor létezhet „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész”, ha valamely anyag felhasználásának fő célja a hőtermelés. Márpedig a rézkoncentrátum nyersanyag, használatának fő célja pedig a primer réz előállítása. Ezenkívül e koncentrátum nem képezi teljes égés tárgyát, ellentétben azzal, amit a tüzelőanyag-referenciaérték alkalmazásához megkövetelnek. Végezetül a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja értelmében vett „tüzelőanyagok” olyan tüzelőanyagok, amelyek más tüzelőanyagokkal – többek között földgázzal – helyettesíthetők. A rézkoncentrátum nem alkalmas ilyen helyettesítésre.

45 A DEHSt azt is megjegyzi, hogy az Aurubis kibocsátási egységekkel kapcsolatos szükségleteinek fedezése hozzávetőleg 130%-os aránnyal már így is meghaladja a szükséges mennyiséget, és ha az Aurubis számára kiosztandó kibocsátási egységek számát a tüzelőanyag-referenciaérték alapján kellene kiszámítani, az e vállalkozás szükségleteinek hozzávetőleg 220%-át fedezné, és így a kiosztott egységek jó részét értékesíthetné.

46 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy ha úgy kellene tekinteni, hogy a Rohhüttenwerk Ost „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész”, ez azt eredményezné, hogy a rézkoncentrátum, vagy legalábbis az abban található kén „tüzelőanyagnak” minősülne.

47 E bíróság emlékeztet arra, hogy a Bíróság a 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet (C-682/17, EU:C:2019:518) 53. pontjában kimondta, hogy a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontja az „égetés” fogalmát nem korlátozza azon oxidációs reakciókra, amelyek maguk is üvegházhatású gázokat hoznak lére. A Bíróság által adott ezen értelmezés azonban nem szükségszerűen döntő jelentőségű a „tüzelőanyag” 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja szerinti fogalma terjedelmének értelmezése szempontjából.

48 A DEHSt által elfogadott, kiosztásról szóló határozatban szereplő indokokra tekintettel meg kell határozni, hogy a tüzelőanyag-referenciaérték alapján történő kiosztás feltételezi-e, amint azt e hatóság állítja, hogy az égetés fő célja a hőtermelés, azzal, hogy a jelen esetben a felhasznált rézkoncentrátum egyszerre szolgál nyersanyagként és tüzelőanyagként. Egyébiránt pontosítani kell, hogy a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja kizárólag – amint azt a DEHSt is állítja – a más tüzelőanyagokkal felcserélhető tüzelőanyagok égetésére vonatkozik-e.

49 Az említett bíróság emellett arra keresi a választ, hogy milyen következményekkel jár a harmadik kereskedési időszak 2020. december 31-i lejárta. Megjegyzi, hogy a német ítélkezési gyakorlat értelmében az első és a második kereskedési időszak befejeződése az érintett kereskedési időszak lejártát követő április 30-ig ki nem osztott kibocsátási egységekre vonatkozó jogok megszűnésével járt, mivel a német jog nem tartalmazott kifejezett átmeneti rendelkezést. E jog nem tartalmaz átmeneti rendelkezést a harmadik kereskedési időszakot illetően sem.

50 A releváns uniós jogi aktusok egyike sem tartalmaz a jogok több időszak közötti beszámítására vonatkozó rendelkezést. Egyébiránt nincs semmilyen különleges, a bírósági határozatokra tekintettel történő kvótafenntartásra vonatkozó rendelkezés. Mindemellett a 2015/1814 határozatban, amely megköveteli bizonyos, 2020. december 31-ig ki nem osztott kibocsátási egységek tartalékba helyezését, azon álláspont mellett szóló valószínűsítő körülmény található, miszerint a harmadik időszakról a negyedik időszakra való áttéréssel nem szűnnek meg a 2020. december 31-én a még nem teljesített, kiosztásra vonatkozó igények.

51 Mindezek alapján a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1. Teljesülnek e a kibocsátási egységek tüzelőanyag referenciaértékkel rendelkező létesítményrész alapján történő ingyenes kiosztásának a [2011/278] határozat 3. cikkének d) pontja szerinti feltételei, ha a [2003/87] irányelv I. melléklete szerinti, nemvasfémek előállítására szolgáló létesítményben egy primer réz előállítására szolgáló flash olvasztókemencében kéntartalmú rézkoncentrátumot használnak fel, és a koncentrátumban található rézérc olvasztásához szükséges nem mérhető hőt lényegében a koncentrátumban található kén oxidációjával termelik, miáltal a rézkoncentrátumot nyersanyaghordozóként és hőtermelés céljára szolgáló éghető anyagként is használják?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

A harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kibocsátási egységek ingyenes többletkiosztására vonatkozó igények teljesíthetők-e a harmadik kereskedési időszak végét követően a negyedik kereskedési időszak egységeivel, ha a kiosztásra vonatkozó ilyen igény fennállását a bíróság csak a harmadik kereskedési időszak lejártát követően állapítja meg, vagy a harmadik kereskedési időszak végével a még nem teljesített, kiosztásra vonatkozó igények megszűnnek?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

52 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma egy primerréz-előállító létesítményen belül, amelynek tevékenysége a 2003/87 irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozik, magában foglalja a flash olvasztókemencés öntödét, amely biztosítja a használt, rézkoncentrátumból álló nyersanyagban jelen lévő kén oxidálását.

53 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2011/278 határozat megállapítja a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó harmonizált szabályokat, és e határozatot a Bizottság a 2003/87 irányelv 10a. cikke alapján fogadta el. E cikk a meghatározott tevékenységi ágazatokhoz tartozó létesítményekre vonatkozóan ingyenes kibocsátási egységek kiosztását írja elő, amelyek mennyisége a harmadik kereskedési időszakban (2013–2020) fokozatosan csökken, míg 2027-ben ezen ingyenes kibocsátási egységek kiosztása meg nem szűnik (lásd ebben az értelemben: 2020. december 3-i Ingredion Germany ítélet, C-320/19, EU:C:2020:983, 41. és 43. pont).

54 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az Aurubis által működtetett, primer rezet előállító létesítmény a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó átmeneti rendszer hatálya alá tartozik.

55 A harmadik, az alapügyben az egyetlen szóban forgó kereskedési időszakot illetően a DEHSt feladata volt, hogy az Aurubisnak kiosztandó ingyenes kibocsátási egységek számának meghatározása céljából e létesítményt a 2011/278 határozat 6. cikke értelmében egy vagy több „létesítményrészre” bontsa, amelyek lehetőség szerint e létesítmény fizikai részeinek felelnek meg.

56 E célból e határozat a létesítményrészeknek az e 6. cikkben felsorolt és az e határozat 3. cikkének b)–d) és h) pontjában meghatározott négy kategóriáját írta elő. A „termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész”, a „hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész”, a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” és a „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész” e kategóriái egymást kölcsönösen kizárják, mivel egy és ugyanazon tevékenység csak az említett kategóriák egyikébe tartozhat (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 8-i Borealis és társai ítélet, C-180/15, EU:C:2016:647, 62. és 69. pont).

57 Egyébiránt a 2011/278 határozat (12) preambulumbekezdésének megfelelően a „hő-referenciaértékkel rendelkező”, „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező” és „technológiai kibocsátásokkal rendelkező” létesítményrészek azon, ún. „tartalék-referenciaérték” kategóriáinak felsorolása, amelyek abban az esetben alkalmazandók, ha nem lehet „termék-referenciaértéket” kiszámítani, de keletkeznek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosító üvegházhatást okozó gázok, hierarchikus sorrendű volt (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 8-i Borealis

és társai ítélet, C-180/15, EU:C:2016:647, 67. és 68. pont). A „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrészek” kategóriája e tekintetben csupán *ultima ratio* jellegű „tartalékot” jelentett (2018. január 18-i INEOS ítélet, C-58/17, EU:C:2018:19, 36. pont).

58 A DEHSt-nek tehát valamely létesítményrész „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrésznek” minősítését megelőzően meg kellett vizsgálnia, hogy e létesítmény tekintetében létezett-e „termék-referenciaérték”, és amennyiben nem ez volt a helyzet, meg kellett volna vizsgálnia, hogy a szóban forgó létesítmény érintett ipari termelőberendezései a „hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” vagy a „tüzelő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma alá tartoznak-e.

59 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó öntöde nyersanyagként kéntartalmú rézkoncentrátumot használ. Az e koncentrátumban található kén egymást követően egy flash olvasztókemencében, egy átalakítóban, majd egy anódkemencében oxidálódik. Az így előállított hő nem mérhető, és lehetővé teszi az említett koncentrátumban található rézérc olvasztását, ami a végterméket, a primer rezet eredményezi. Mivel ugyanez a koncentrátum szenet is tartalmaz, ez az öntöde CO_2-ot bocsát ki a légkörbe.

60 Ebből következik, hogy ezen öntöde hőt termel, amely nem a 2011/278 határozat 3. cikkének e) pontja értelmében vett „mérhető hő”, hanem az e határozat 3. cikkének g) pontjában említett „nem mérhető hő” fogalma alá tartozik, és hogy e hőt olyan termék, nevezetesen primer réz előállításához használják fel, amelyre semmilyen referenciaértéket nem határoz meg a 2011/278 határozat I. melléklete.

61 Következésképpen az ilyen öntöde nem tartozik sem a „termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész”, sem pedig a „hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma alá.

62 Mivel a jelen ügyben a DEHSt úgy határozott, hogy a Rohhüttenwerk Ost öntödéje a 2011/278 határozat 3. cikkének h) pontja értelmében vett „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész” fogalma alá tartozik, míg az Aurubis úgy véli, hogy ezen öntöde az e határozat 3. cikkének d) pontja értelmében vett „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma alá tartozik, azt kell meghatározni, hogy ezen öntöde az utóbbi rendelkezésben szereplő meghatározás alá tartozik-e, amely, amennyiben alkalmazandó, elsőbbséget élvez ezen 3. cikk h) pontjával szemben.

63 E tekintetben azon kérdést illetően, hogy a jelen ítélet 59. pontjában ismertetett jellemzőkkel rendelkező öntödében a hő az említett határozat 3. cikkének d) pontja értelmében vett „tüzelőanyagok elégetésével” termelődik-e, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a DEHSt helyesen állapíthatta-e meg, hogy e kifejezés kizárólag azon tüzelőanyagok teljes égetésére vonatkozik, amelyek nem minősülnek használt nyersanyagnak, és amelyek az alapügyben szóban forgó létesítményrészben más tüzelőanyagokkal, például földgázzal helyettesíthetők.

64 Meg kell állapítani e tekintetben, hogy – amint azt a főtanácsnok indítványának 42–44. pontjában megjegyezte – sem a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontja, sem pedig a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja nem korlátozza ily módon az „égetés” és a „tüzelőanyagok” fogalmának terjedelmét.

65 Mivel az uniós jogalkotó a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontjában szereplő meghatározással pontosította, hogy az „égetés” fogalma általánosságban „tüzelőanyagok oxidálására” vonatkozik, nem állítható, hogy az ezen irányelv és az annak alapján elfogadott jogi aktusok értelmében vett égetésre kizárólag akkor kerülne sor, ha valamely tüzelőanyag teljes egészében oxidálódik.

66 Az ilyen megszorító értelmezés nem fejezné hűen ki e jogalkotó szándékát, mely a 2009/29 irányelv (37) preambulumbekezdésében nyert megfogalmazást. Amint az e preambulumbekezdésből következik, a 3. cikk t) pontja 2003/87 irányelvbe illesztésének az volt a célja, „egyértelművé” tegye az „égetés” fogalmának különösen széles terjedelmét, mely lefedi „a kazánok, égetőművek, turbinák, fűtőberendezések, kohók, égetők, kalcináló- és égetőkemencék, szárítók, motorok, üzemanyagcellák, vegyi tüzelőberendezések, fáklyázók, és hő- vagy katalitikus utánégetők valamennyi fajtájának” tevékenységét. Az uniós jogalkotó vagy a ráruházott hatáskör alapján a Bizottság által időközben elfogadott rendelkezések egyike sem enged arra következtetni, hogy az „égetés” kifejezés kizárólag azon reakciókra vonatkozna, amelyek teljes egészükben oxidálják az ezen ipari termelőberendezések tevékenysége alá tartozó ráfordítások minden egyes összetevőjét.

67 Mivel a „tüzelőanyag” kifejezést sem az említett jogalkotó, sem a ráruházott hatáskör alapján a Bizottság nem megszorítóan határozta meg, az ETS-re vonatkozó szabályozás nem alkalmazható oly módon, hogy az a „tüzelőanyagok égetése” kifejezés hatálya alól kivonja azon tüzelőanyagok elégetését, amelyek olyan nyersanyagban vannak jelen, amelynek a széntartalma alacsonyabb, mint a más, gyakrabban használatos anyagoké, és amelyet egy adott technológiai folyamatban nem lehet helyettesíteni egy ilyen nagyobb széntartalmú anyaggal.

68 A 2003/87 irányelvből vagy a 2011/278 határozatból ugyanis nem következik, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó átmeneti rendszer alkalmazását azon tevékenységekre kellene korlátozni, amelyek magas széntartalmú anyagokat használnak, és így bizonyos küszöbértéket meghaladó mennyiségű kibocsátást eredményeznek. E jogszabályszövegek arra sem utalnak, hogy az égetést ki kell zárni a tüzelőanyag-referenciaértékből abban az esetben, ha a tüzelőanyagként felhasznált anyagok megtalálhatók az érintett ipari tevékenység keretében felhasznált nyersanyagban.

69 A 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában szereplő meghatározás terjedelme nem korlátozható értelmezés útján, olyan követelmények vagy kizárások hozzáadásával, amelyek e rendelkezésben nem szerepelnek, és e határozat vagy a 2003/87 irányelv más rendelkezéseiből sem vezethetők le. Az ilyen értelmezés sértené a jogbiztonság elvét, amely megköveteli, hogy az uniós szabályozás tegye lehetővé az érdekeltek számára, hogy egyértelműen megismerhessék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járhassanak el (lásd ebben az értelemben: 2021. június 3-i Jumbocarry Trading ítélet, C-39/20, EU:C:2021:435, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Amint azt a főtanácsnok indítványának 48. pontjában a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésére és a 2011/278 határozat (1) preambulumbekezdésére hivatkozva végezetül megállapította, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó rendszer célja a hatékony technikák alkalmazásának ösztönzése az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése érdekében. Ezen ösztönzés alapvető részét képezi az azon kiosztott kibocsátási egységek értékesítéséből származó nyereség, amelyeket már nem kell visszatéríteni, mivel az érintett üzemeltető a kibocsátásait innovatív technikákba fektetve csökkentette (lásd ebben az értelemben: 2018. április 12-i PPC Power ítélet, C-302/17, EU:C:2018:245, 27. pont). Ennélfogva

azon tény, hogy ezen üzemeltető e befektetések folytán nagyobb nyereségre tesz szert az alkalmazandó szabályozásban rögzített kritériumok alapján kiosztott ingyenes kibocsátási egységekből, nem sérti az ETS célját.

71 Következésképpen, mivel a 2011/278 határozatban nem találhatók ezzel ellentétes értelmű pontosítások, az e határozat 3. cikkének d) pontjában használt „tüzelőanyagok égetése” kifejezést a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontjában szereplő jelentése szerint kell alkalmazni, amely lefedi a tüzelőanyagok bármiféle oxidálását. Mivel nem vitatott, hogy egy olyan öntödében, mint amilyenről az alapügyben szó van, a nem mérhető hőt lényegében a kemencébe helyezett koncentrátumban jelen lévő kénes anyagok oxidációja termeli, meg kell állapítani, hogy ezen öntöde tevékenysége e 3. cikk d) pontja értelmében vett, „termékek előállítása” „céljából elfogyasztott” „nem mérhető hő” termeléséből áll.

72 Végül, ami azt a kérdést illeti, hogy az ilyen öntödéből származó ráfordítások, teljesítmények és megfelelő kibocsátások „kapcsolódnak”-e a termék előállításához felhasznált nem mérhető hő termeléséhez, meg kell állapítani, hogy e kifejezéseket sem lehet úgy értelmezni, hogy az a Bizottság által megfogalmazott meghatározáshoz olyan anyagi feltételt fűzzön, amelyet e fogalommeghatározás nem ír elő.

73 Így az említett kifejezés használatára tekintettel a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontját nem lehet úgy értelmezni, hogy az a tüzelőanyag-referenciaérték alkalmazása céljából megkövetelné, hogy a nem mérhető hő termelése az érintett tevékenység „céljának”, sőt „elsődleges céljának” minősüljön.

74 Épp ellenkezőleg, e rendelkezés szövegéből az következik, hogy az többek között olyan létesítményrészekre vonatkozik, amelyek célja valamely termék előállítása vagy energia előállítása, és amelyek e célból nem mérhető hőt fogyasztanak. Következésképpen e hő termelése nem az érintett létesítményrészek célja, hanem inkább az e cél eléréséhez nélkülözhetetlen eszköz.

75 A 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában foglalt meghatározásban szereplő azon követelmény, amely szerint a megfelelő ráfordításoknak, teljesítményeknek és kibocsátásoknak a termékek előállítása céljából elfogyasztott, nem mérhető hő tüzelőanyag-égetéssel történő termeléséhez „kell kapcsolódniuk”, azt jelenti, hogy operatív kapcsolatnak kell fennállnia egyrészről e ráfordítások, teljesítmények és kibocsátások, másrészről pedig az égetés között. A kérdést előterjesztő bíróságra háruló vizsgálatok fenntartása mellett, az alapügyben szóban forgó öntöde működésének az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben leírt jellemzőire tekintettel úgy tűnik, hogy ilyen kapcsolat áll fenn az érintett rézkoncentrátum mint ráfordítás és a nem mérhető hőt termelő égetés, valamint ezen égetés és ezen öntöde teljesítménye és kibocsátása között.

76 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság azt állapítaná meg, hogy helyesbíteni kell azon ingyenes kibocsátási egységek számát, amelyre az Aurubis a harmadik kereskedési időszakban (2013–2020) jogosult volt, e helyesbítés keretében figyelembe kell venni a számára már kiosztott kibocsátási egységek számát, oly módon, hogy a 2011/278 határozat (18) preambulumbekezdésének és 6. cikke (2) bekezdésének megfelelően biztosítani lehessen, hogy az alapügyben szóban forgó létesítményben végzett tevékenységek egyike se legyen kétszeresen számítva.

77 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma egy primerréz-előállító

létesítményen belül, amelynek tevékenysége a 2003/87 irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozik, magában foglalja a flash olvasztókemencés öntödét, amely biztosítja a felhasznált, rézkoncentrátumból álló nyersanyagban jelen lévő kén oxidálását.

A második kérdésről

78 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2011/278 határozatot úgy kell-e értelmezni, hogy azon ingyenes kibocsátási egységek, amelyekre valamely létesítmény üzemeltetője a harmadik kereskedési időszak tekintetében (2013–2020) jogosult, 2020. december 31. után is kioszthatók-e ezen üzemeltető részére az ezen időpontot követően hozott bírósági határozat végrehajtásaként.

79 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait megsértették, joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz (lásd ebben az értelemben: 2021. április 20-i Repubblika ítélet, C-896/19, EU:C:2021:311, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 Következésképpen, amennyiben a harmadik kereskedési időszakra (2013–2020) vonatkozó kibocsátási egységek ingyenes kiosztását kérelmező személy megfelelő időben és helyesen vitatja az illetékes nemzeti hatóságnak az ilyen kiosztandó kibocsátási egységek számát megállapító határozatát, még abban az esetben is, ha az érintett jogvitában eljáró nemzeti bíróság csak ezen időszak lejártát követően állapítja meg, hogy e hatóság tévesen alkalmazta az ETS-re vonatkozó uniós szabályozást, e személy érvényesítheti jogait. Ennek hiányában e kérelmezőt megfosztanák a hatékony jogorvoslathoz való jogától amint nyilvánvalóvá válik, hogy az érintett kereskedési időszakban már nem hozható bírósági határozat.

81 Annak kérdését illetően, hogy ilyen körülmények között a harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kiosztásra való jogosultság még teljesíthető-e a kibocsátási egységeknek az ezen időszak lejártát követően hozott bírósági határozat alapján történő ingyenes kiosztásával, meg kell állapítani, hogy az ETS-re vonatkozó szabályozás nem teszi lehetővé a negyedik kereskedési időszakra vonatkozó kibocsátási egységek e célból történő kiadását. Ez utóbbi kibocsátási egységek, amelyekre a 2003/87 irányelv 13. cikkének második mondata vonatkozik, e rendelkezés értelmében a 2020. december 31-ét követő kereskedési időszakra vonatkozóan osztandók ki, és csak az ezen új időszak első évében keletkezett kibocsátásokra érvényesek.

82 Ezzel szemben e szabályozás nem zárja ki, hogy a harmadik kereskedelmi időszakra vonatkozó és az illetékes hatóság számára bármilyen, jogszabályban előírt módon rendelkezésre álló, ingyenes kiosztás tárgyát képező kibocsátási egységeket az ezek kiosztására való jogosultságot megállapító bírósági határozat végrehajtása címén jóváírják az érintett létesítmény üzemeltetői számláján. Azon tény, miszerint e kibocsátási egységek kiosztására ilyen helyzetben 2020. december 31. után kerül sor, nem akadálya annak, hogy a 2003/87 irányelv 13. cikkének első mondata értelmében úgy lehessen tekinteni azokat, mint „2013. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységeket”. Az említett kibocsátási egységek e rendelkezés értelmében korlátlan ideig érvényesek, az üzemeltetői számlán történő jóváírásuk részét képezheti az illetékes hatóság által a bírósági határozat végrehajtása címén hozott intézkedéseknek.

83 Ezen értelmezést megerősíti a 2021. január 1-jén hatályba lépett 2019/331 felhatalmazáson alapuló rendelet, amelynek 27. cikke kimondja, hogy a 2011/278 határozatot továbbra is alkalmazni kell a 2021. január 1. előtti időszakra vonatkozó kiosztásokra. Amint az e cikkből kitűnik, fontos, hogy a harmadik kereskedési időszak lejártát követően a 2011/278 határozat továbbra is kifejti az ezen időszakra vonatkozó joghatásait.

84 Végezetül az ETS-re vonatkozó szabályozás rendelkezései egyrészt a számlákra, a kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékre és az EUTL-re, másrészt pedig a nemzeti kiosztási táblázatokra vonatkozóan lehetővé teszik a harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kiosztás 2020. december 31. utáni helyesbítését, valamint az ezen időszakra vonatkozó kibocsátási egységek ezt követő kiadását.

85 E tekintetben először is a 389/2013 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének d) pontjából következik, hogy az illetékes nemzeti hatóság szükség esetén bármikor módosíthatja az e rendelet 51. cikkének (1) bekezdésében említett nemzeti kiosztási táblákat a harmadik kereskedési időszakra vonatkozóan. Mivel a 389/2013 rendelet a 2019/1122 felhatalmazáson alapuló rendelet 88. cikke második albekezdésének megfelelően 2020. december 31. után is alkalmazandó maradt az ezen időszakra vonatkozó műveletek tekintetében, meg kell állapítani, hogy e nemzeti kiosztási tábla még módosítható.

86 Másodszor, a 389/2013 rendelet 53. cikkének (2) bekezdéséből azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottság által a 2003/87 irányelv 20. cikke alapján kijelölt központi tisztviselőnek, aki a 389/2013 rendelet 4. és 6. cikke értelmében felelős a kibocsátásiegység-forgalmi jegyzék és az EUTL üzemeltetéséért és fenntartásáért, gondoskodnia kell arról, hogy a nemzeti kiosztási tábla bármely módosítása a kibocsátási egységek ily módon kiigazított számának az európai uniós kiosztási számláról az érintett üzemeltetői számlára történő „kiutalásához” vezessen.

87 Értelmét vesztené ugyanis e rendelet 52. cikkének (2) bekezdése – amelyből egyrészt az következik, hogy a nemzeti kiosztási tábla olyan módosításáról, mint amely a kiosztás kérelmezőjének kedvező bírósági határozat esetén kötelező lenne, értesíteni kell a Bizottságot, másrészt pedig az, hogy a központi tisztviselőnek e módosítást fel kell tüntetnie az EUTL-ben –, ha az említett rendelet 53. cikkének (2) bekezdését úgy kellene értelmezni, hogy a központi tisztviselőnek ezt követően nem kell biztosítania, hogy nemzeti kiosztási táblában és az EUTL-ben ekképpen módosított számú kibocsátási egységeket ténylegesen kiutalják az érintett létesítmény üzemeltetői számlájára.

88 Harmadszor, ugyanezen rendelet 41. és 43. cikkéből kitűnik, hogy a központi tisztviselő feladata, hogy az alkalmazandó szabályozásból fakadóan szükségessé váló terjedelemben kibocsátási egységeket hozzon létre, és az egyes tagállamok nemzeti kiosztási táblái szerint ingyenes kiosztásra szánt kibocsátási egységek mennyiségével megegyező mennyiségű kibocsátási egységet vezessen át az európai uniós kiosztási számlára.

89 A központi tisztviselő e kötelezettségére tekintettel e tisztviselő feladata, hogy a 2020. december 31. után hozott, a nemzeti kiosztási táblának egy létesítmény üzemeltetőjének kedvező módosításához vezető bírósági határozat esetében meggyőződni arról, hogy azon kibocsátási egységeket, amelyeket a harmadik kereskedési időszak során helytelenül nem osztottak ki ezen üzemeltetőnek, elhelyezték a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (7) bekezdése értelmében a 2015/1814 határozattal létrehozott tartalékba, vagy árverés útján értékesítették a 2003/87 irányelv 10. cikke alapján. E tisztviselő feladata megállapítani a továbbiakban, hogy az

érintett kibocsátási egységeknek az említett üzemeltető számára történő kiadására e tartalék kibocsátási egységeit felhasználva vagy bármi más, az uniós költségvetési szabályokkal összeegyeztethető módon kerüljön-e sor.

90 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/278 határozatot úgy kell értelmezni, hogy azon ingyenes kibocsátási egységek, amelyekre valamely létesítmény üzemeltetője a harmadik kereskedési időszak tekintetében (2013–2020) jogosult, 2020. december 31. után is kioszthatók ez utóbbi részére az ezen időpontot követően hozott bírósági határozat végrehajtásaként.

A költségekről

91 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat 3. cikkének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalma egy primerréz-előállító létesítményen belül, amelynek tevékenysége a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozik, magában foglalja a flash olvasztókemencés öntödét, amely biztosítja a felhasznált, rézkoncentrátumból álló nyersanyagban jelen lévő kén oxidálását.**

2) **A 2011/278 határozatot úgy kell értelmezni, hogy azon ingyenes kibocsátási egységek, amelyekre valamely létesítmény üzemeltetője a harmadik kereskedési időszak tekintetében (2013–2020) jogosult, 2020. december 31. után is kioszthatók ez utóbbi részére az ezen időpontot követően hozott bírósági határozat végrehajtásaként.**

Aláírások